

Pirmas skyrius

Laura

– Atplėšk pagaliau tą nelemtą voką. Laura Elizabeta Kolins, neversk manęs važiuoti į oro uostą ir sėsti į lėktuvą! Dabar penkta ryto, o po keturių valandų manęs laukia svarbi fotosesija.

Nusivaipau lyg juokdamasi, lyg nusiminusi. Džesė skaipo vaizdo pokalbių lange laukia žiūrėdama į mane. Man nesmagu, kad ją pažadinau, bet turėjau pamatyti ir pasikalbėti. Troškau bent trupučio to nerūpestingo pasitikėjimo savimi, kurį Džesė visada geba man įteigti.

– Nagi, sakyk, kas nutiko. Ko tu bijai? – priduria ji, ir aš tarsi pajuntu, kaip ji kumšteli mane į ranką; jei būtų čia, tikrai tą ir padarytų.

– Jei atvirai... kad tu parskrisi iš Berlyno į Kaliforniją vienam, kad išspardytum man užpakalį.

Mano vyresnioji sesuo nusišypso, pasitrina akis ir garsiai atsidūsta.

– Pirmyn! Atplėšk. Įsivaizduok, kad turi nuplėšti nuo žaidimos pleistrą: suskaičiuok iki trijų, o tada šmaukšt, greitai ir neskausmingai atplėšk. Esu tikra, kad jie tave priėmė.

Susilaikau ir nepasakau, kad pleistrą reikia nuplėšti, o ne atplėšti. Sukinėju voką rankose tarp pirštų ir nesu tikra, ar įstengsiu susitvardyti, kai perskaitysiu atsakymą. Dalis mano kelio jau nulemta, tik dar nežinau, kuria kryptimi jis pasuks. Tikra beprotybė.

– O kas, jeigu ne? – klausiu negalėdama susikaupti.

Kas, jei jie manęs nepriėmė? Jeigu negalėsiu atsidurti tenai, kur tiek daug metų svajoju patekti?

– Mieloji, tu baigei studijas kaip trečia geriausia savo kurse, tave jau sutiko įdarbinti dvi geriausios šalies ligoninės. Tavęs laukia daugybė gerų dalykų, dėl kurių velniškai sunkiai dirbai.

Žvilgteliu į laiškus iš Filadelfijos ir Baltimorės – jie guli ant naktinio stalelio. Džono Hopkinso ligoninė atsiuntė man patvirtinimą – priima į darbą. Vien pagalvojusi, kad tuo nesidžiaugiu, jaučiuosi nedėkinga išlepinta mergiščia. Bet aš esu labai *dėkinga*. Padariau viską, ką galėjau, kad Stanfordo universiteto Medicinos mokyklą baigčiau puikiais pažymiais ir tapčiau gera gydytoja. Įveikiau visas kliūtis ne tik studijų metais, bet ir po jų, rašiau įvairius motyvacinius laiškus, dalyvavau atrankoje ir ariau kaip jautis. Dabar kovo pabaiga, pirmieji atsakymai jau seniai atkeliavo, tarp jų ir tas, kurio taip ilgai laukiau ir jau kelios dienos nedrįstu atplėšti.

– Mama susipažino su tėčiu Finikse, gydytojų konferencijoje, – tyliai sakau Džesei tai, ką ji jau seniausiai žino, ir atsidūstu. – Man svarbi ne tiek toji ligoninė, kiek pati vieta. Aš... vis dar tikiuosi, kad galėsiu būti šiek tiek arčiau jų, ir baiminuosi, kad vėl juos prarasiu, jei nepavyks ten nuvykti.

– Žinau.

Ne tik man, bet ir Džesei gerklėje įstrigo gumulas. Aiškiai tą girdžiu ir iškart pasigailiu, kad paskambinau jai, nepaisydama devynių valandų skirtumo. Kad ne tik ją pažadinau, bet ir būdama San Fransiske vis dar neleidžiu jai užmigti, kad primenu jai tai, ko mudvi per anksti netekome. Ką praradome.

– Štai kodėl paskambinai man, o ne Loganui.

Vos vos linkteliu, bet esu tikra, kad ji vis tiek tai mato.

Loganas mus myli, ir mes mylime jį, bet mūsų mažasis broliukas stengiasi užmiršti viską, kas nutiko mamai ir tėčiui. Stengiasi, nes jam per daug skauda. Net jei policininku jis tapo tik dėl mūsų tėvų, kad galėtų bent šiek tiek pasipriešinti neteisybės ir neapykantos pūliniui, jis manęs nesuprastų. Arba nenorėtų suprasti. Ir tikrai nepripažintų, kad yra velniškai panašus į mane.

– Laura, tu tiek daug pasiekei. Ir aš susitaikiau su tuo, kad esi tokia pat kaip ir ji. Kad studijavai mediciną, kad nori įsisukti į visą tą mėsmaelę ir net patyliukais svarstai galimybę išvykti į Afganistaną, Siriją ir kitas šalis padėti žmonėms. Kaip elgėsi mūsų tėvai. Taip, aš su tuo susitaikiau. Noriu, kad būtum laiminga ir... didžiuojuosi tavimi. Nesvarbu, kas parašyta šiame laiške. – Džesė giliai įkvepia ir tyliai tęsia virpančiu balsu: – Mama ir tėtis taip pat tavimi didžiuotųsi.

Pakėlusi akis matau, kaip ji nubraukia ašarą akies kamputyje ir man nusišypso.

– Ir esu tikra, jog jie mane prakeiktų už tai, kad tavęs nėsulaikiau.

Juokiuosi kartu su ja, jaučiu, kaip ima graužti akis, ir pirmą kartą nuo tada, kai laiškas įkrito į mano pašto dėžutę, nebejaučiu baimės.

Džesė žiovauja prisidengusi ranka burną, o mane vis labiau graužia sąžinė.

– Atsiprašau, nenorėjau tavęs pažadinti ir...

– Liaukis, viskas gerai, – pertraukia mane ji ir griebiasi už širdies. – Norėčiau būti su tavimi. Dar aštuoni mėnesiai, ir sugrįšiu.

– Ačiū, Džese.

– Kitaip ir būti negali. – Ji rodo į voką. – Ei, gal pagaliau jį atplėši?

– Manau, taip. Bet tik kai nuvažiuosiu pas Džošą.

– Ką? Nedrįsk su manimi taip elgtis. Taip nesąžininga.

– Parašysiu tau, kai tik sužinosiu rezultatą.

Ji žvelgia į mane ir smalsiai, ir negalėdama patikėti. Atsидūsta ir pirštais persibraukia ilgus šviesius plaukus. Ji suvokia, jog paskambinau jai ne tik todėl, kad mane supranta, bet ir kad jos ilgiuosi. Todėl, kad man jos trūksta. Todėl, kad man trūksta mūsų tėvų. Paskambinau jai dėl velniškos daugybės priežasčių, bet ne kad jos akivaizdoje pajėgčiau atplėšti šį laišką. Tikrai ne dėl to.

– Gerai. Bet nedrįsk manęs pamiršti.

– Jokiu būdu!

– Turi omenyje, bus kaip pernai, kai išsikraustei iš bendro buto ir išsinuomojai atskirą San Fransiske? Kai gavai egzaminų rezultatus? Kai studijuodama pradėjai dirbti ir vedei pirmosios pagalbos seminarus? Arba kai mirė Edis?

Ji lenkdama pirštus išvardija kiekvieną įvykį, apie kurį jai pasakiau per vėlai.

– Juk žinai, kad šiame mieste ilgai neužsibūsiu. Čia esu dėl Džošo. O apie visa kita aš tau kiekvieną kartą tuoj pat pranešdavau!

– Taip, po pusės amžiaus. Tu dirbai jau kelias savaites, o mūsų vėžlys buvo miręs prieš tris mėnesius. Užsiminei apie tai tik tada, kai prieš pat Kalėdas paklausiau apie Edį.

Susiraukiu.

– Na, gerai, supratau. Pasižymėsiu mobiliajame telefone. Patenkinta?

Džesė įžūliai nusišypso ir vėl garsiai nusižiovauja.

– Netgi labai.

Taigi, įsivedžiau priminimą. Rytą mobilusis telefonas man tai primins.

– Gerai išsimiegok, sesute. Ir sėkmės fotosesijoje.

– Duok Dieve, kad dar bent valandėlę numigčiau ir nepamirščiau fotoaparato. Tikėkimės, jog bent modeliai bus pailsėję.

Ji parodo liežuvį, aš linksmai papurtau galvą ir baigiu pokalbį. Labai jos pasiilgstu ir negaliu sulaukti, kada vėl pamatysiu. Tikrame gyvenime, tiesiai priešais save, o ne ekrane.

Nešiojamasis kompiuteris klakteli pernelyg garsiai, kai jį uždarau, ir mano kambaryje stoja tylą. Kartais tylą man patinka, kartais jos per daug. Per daug, per stipriai, pernelyg slegia. Kaip dabar. Kai neturiu kito pasirinkimo, kaip tik klausytis minčių, kurių nenoriu klausytis.

Dar tik aštunta vakaro, sėdžiu savo mažame bute ir jau vilkiu naktinius. Penktadienio vakarą. Paprastai man tai nė motais, bet šiandien jaučiuosi nekaip. Mėgstu jaukumą, o studijuodama beveik neturėjau laiko miegoti, ilsėtis, valgyti ir, deja, fotografuoti ar skaityti. Turiu omenyje grožinės literatūros kūrinius ar poeziją, o ne storus toms, pilnus svarbios informacijos apie žmogaus kūną. Apskritai medicinos

studijos užgožė visą mano asmeninį gyvenimą, todėl stebiuosi, kad, nepaisant to, mudviem su Džošu pavyko išsaugoti santykius.

Su Džošu susipažinau per pirmąjį semestrą Stanfordo universitete, o studijuodami antrame mudu tapome pora. Nežinau, ar būtų buvę paprasčiau, jei jis nebūtų pakeitęs specialybės. Medicina jo nedomino taip, kaip manęs. Jis gaudavo visai gerus pažymius ir manė, kad jam skirta tapti gydytoju, bet nepanoro. Gydytojams ne visuomet pavyksta baigti darbą nustatytu laiku, neišeina vadinti šios profesijos eiliniu darbu, mat atsakomybė ir pastangos pernelyg didelės.

Todėl Džošas po antrojo semestro pradėjo studijuoti teisę, bet ir ten neužsibuvo. Labai jau įtemptos studijos. Jį viliojo miestas kuo toliau nuo Stanfordo, San Fransisko valstija, tad dabar tenai studijuoja ekonomiką ir po kelių mėnesių netgi gaus diplomą. Būtent dėl jo persikėliau čionai iš universiteto miestelio iškart po svarbiausių egzaminų. Bent jau kelis mėnesius galėsiu būti šalia Džošo, kol pradėsiu dirbti rezidente.

Mat čia nepasiliksiu. Kalifornija man visada buvo tik tarpinė stotelė, niekada neketinau įsikurti šičia visam laikui. Džošas tai žino. Pasakiau jam tai iš karto, bet jis vis kartodavo: viską išspręsimė, viskas bus gerai. Esu tikra, kad iki šios dienos nesuska sau dėl to galvos.

Džošo planai visada baigiasi paskutinę kiekvienos savaitės dieną. Sykį jis užsiminė seksiąs paskui mane, kad ir kur važiuočiau, bet nežinau, ar kalbėjo rimtai, o jei taip, ar galiu to reikalauti? Jam patinka šis miestas.

Taip pat nežinau, ar mūsų santykiai per atstumą būtų ilgalaikiai. Ar galėčiau ir apskritai ar norėčiau tokių santykių.

Bet Džošas nerodo jokių nerimo ženklų, tad nusprendžiau kol kas dėl to nesijaudinti. Nors man velniškai sunku, vis klausiu savęs, ar Džošas tikrai yra tas, kurio man reikia. Bet jis jau taip ilgai yra mano gyvenimo dalis, kad savęs be jo negaliu įsivaizduoti.

Šįvakar Džošas vėl turi ruoštis vienam iš artėjančių egzaminų, ir aš jam pasakiau, kad man tai netrukdo, nors nesimatėme jau kelias savaites. Ne tik dėl jo mokymosi krūvio, bet ir kad pastaruoju metu jaučiausi sutrikusi. Šiek tiek per daug ir per dažnai.

Mano akys vėl nukrypsta į voką rankoje, laikomą prakaituotais pirštais. Griebiu mobilųjį telefoną, gulintį šalia nešiojamojo kompiuterio ant ryškiai geltonos lovatiesės, ir parašau žinutę Džošui.

Sveikas. Tikiuosi, tau viskas gerai. Žinau, kad šiandien nesitarėme susitikti, bet pagalvojau, jog galbūt tau praverstų trumpa pertraukėlė? Ir šiek tiek sušių. Neužsibūsiu ilgai, tiesiog... sulaukiau to laiško. Prieš kelias dienas. Norėčiau jį atplėšti kartu su tavimi.

Kaip spontaniška. Juokiuosi pati iš savęs. Spontaniškumas nėra mano stiprioji pusė, bet kartkartėmis mane užvaldo, nė nežinau kodėl. Kai kuriomis dienomis jaučiuosi kaip dvi priešingybės viename kūne. Esu tarsi neišsprendžiama, bet reikšminga lygtis. Nesu tobula. Ir tai gerai.

Kol laukiu atsakymo, išsiropščiu iš lovos, laišką ir mobilųjį telefoną padedu ant komodos koridoriuje. Esu tikra, jog Džošas neprieštaraus, kad pas jį užsukčiau. Jis gyvena ne per toliausiai, pakeliui, kaip žadėjau, galėsiu nupirkti ko nors užkąsti. Granto aveniu yra viena geriausių man žinomų sušių parduotuvių.

Taigi einu į vonios kambarį, išsipinu kasą ir išsišukuoju plaukus.

Žiūriu į save apskritame veidrodyje virš senos keraminės plautuvės ir lėtai sukioju galvą. Vonios kambario šviesoje mano melsvai pilkos akys atrodo tamsesnės nei iš tikrųjų, šviesūs plaukai bangomis krenta ant pečių iki pat raktikaulio. Atrodau neįprastai, nes man labiau patinka tiesūs plaukai, bet šiandien visą dieną buvau juos susipynusi į kasą. Vaizdas, kurį dabar matau, primena mamą. Per daug panašumų. Aš taip ją mylėjau, taip jos ilgiuosi, kad man vis dar sunku. Net ir po šitiekos metų.

Sunkiai nuryju gerklėje įstrigusį gumulą, surišu plaukus į tvarkingą kuodelį ir atgaivinu veidą šaltu vandeniu. Dar nepakeitusi pižamos koku kitu drabužiu, su kuriuo galėčiau išeiti iš namų, dirsteliu į telefoną. Baterija tuoj išsikraus.

– Prakeikimas, – sumurmu ir puolu ieškoti to nelemto įkrovimo laido.

Mačiau jį vakar kažkur čia, ant komodos. Aplink chaosas, reikėtų kuo greičiau susitvarkyti. Per ilgesnį laiką susikaupia visokių smulkmenų, padedi jas kur papuola ir sakai sau: *Vėliau padėsiu į vietą*. Tas *vėliau* virsta savaitėmis, paskui: *Ak, tai vis dar čia!* Ir galiausiai: *Tegul sau guli, juk netrukdo*.

Dejuodama apieškau lovą, naktinę spintelę ir lentyną su fotoaparatais, knygomis ir senomis šeimos nuotraukomis. Bet čia visuomet užlaikau tvarką, tad pakanka vien užmesti akį, kad suprasčiau, jog laido čia nerasiu. Stabteliu vidury miegamojo, kurį nuo svetainės skiria tik nedidelė bambukinė širma, ir įsisprendžiu rankomis į klubus. Sukuosi ratu ir skenuoju visas kambario kerteles. Paklota lova, nors patalynė suglamžyta,

nedidelis staliukas, priešais jį patiestas pūkuotas kilimas, štai indauja. Po galais, žvilgtelį net po lova, nors, be dulkių kamuolių ir plaukų segtukų, niekada nieko ten nerandu. Svetainėje taip pat nėra, virtuvėje pūpsio krūva neplautų indų, nes indaplovė praėjusią savaitę išėjo iš rikiuotės.

Negaliu visą vakarą ieškoti to laido...

Liko tik šeši procentai, o iš Džo – vis dar jokios žinutės. Palauksiu, kol nusės telefonas, tada eisiu nusipirkti naujo laido, sušiu ir aplanksiu savo vaikiną. Jei jis neturės man laiko arba ateisiu ne laiku, jis tikrai man tą pasakys; bent jau būsiu vakare maloniai pasivaikščiojusi.

Taigi nusinešu telefoną į vonios kambarį, padedu jį ant klozeto bakelio, nes šis kambarėlis maždaug batų dėžės dydžio, ir pasitėpu veidą kremu. Šiek tiek blakstienų tušo, lašelis kvėpalų – ir bemat pasijuntu geriau.

Ekranas įsižiėbia, akies kraštelį jį pamatau ir iškart ištiesiu ranką. Per greitai, pernelyg negrabiai. Telefonas nuslysta, nes man nepavyksta jo suimti, gaudau jį maskatuodama rankomis, bet dėl to nė kiek ne geriau. Atvirkščiai.

Jis nukrenta.

Į klozetą.

Garsiai plumpsteli, paskui tyliai kliurkteli, aš išsižiojusi sustingstu ir apstulbusi žiūriu į klozeto ryklę. „Ne, ne, ne, ne“, – šnabždu kaskart vis beviltiškiau, kol iš tiesų suprantu, kas ką tik įvyko. Supanikavusi įkišu ranką į vandenį, nes reikia gelbėti telefoną. Jaučiuosi taip, tarsi karvei atlikčiau rektoskopiją. Neįsivaizduoju, koks tai jausmas, galbūt žarna šiltesnė ir siauresnė, bet tikrai tokia pat gliti ir šlapia kaip ir šita skylė. Ai, koks skirtumas. Esu gydytoja, tad jau išmokau greitai atsiriboti nuo

tam tikrų pojūčių. Vanduo prieštvaniniame klozete man ne-trukdo gelbėti gyvybių. Šiuo atveju – savo išmaniojo telefono, kurio ekranas užgeso tą pačią sekundę, kai tik jį sugriebiau. Tarsi man sakytų, kad pavėlavau ir esu nevykėlė.

Puiku. Tai jau tikrai.

„Šūdas!“ – nusikeikiu dviprasmiškai, laikydama rankose tą kiaurai permirkusį varvantį daiktą.

Persigandusi nubėgu į virtuvę, atsiplėšiu gabalą popierinio rankšluosčio ir padedu ant jo telefoną, tada mikliai nusiplaunu rankas.

„Ryžiai. Žinau, kad jų turiu. Betgi kur...“ Valgau juos perne-lyg retai, bet visada turiu šiek tiek namuose, nes kartais užsima-nau ryžių patiekalų. „Nagi!“ Atidarau spintelę, kurioje paprastai juos laikau, pastumių į šalį makaronus ir cukrų, keletą konservų ir... štai jie! Lengviau atsidususi stveriu paskutinį paketį, supilu jo turinį į vieną iš nedaugelio švarių dubenėlių ir įkišu į ryžius telefoną. Jis jau išsikrovė, dabar telieka viltis, kad ryžiai ištrauks drėgmę ir rytoj telefonas vėl veiks.

Kelias sekundes giliai alsuoju, užsimerkiu ir susiimu galvą rankomis.

Kas per diena?!

Galbūt tai ženklas? Galbūt vėl apsilvilti pižamą ir likti namie?

Kelios plaukų sruogos užkrenta ant veido, esu tikra, kad kuodelį galiu pamiršti, o blakstienų tušas juoduoja visur, tik ne ant blakstienų, nes nevalingai persibraukiau ranka akis. Taip, tikriausiai turėčiau likti namie. Kita vertus, dabar tikrai reikia ko nors užkąsti...